

Régi dicsőség

– Csirkék?! Hogyhogy csirkék?

A felháborodott horkantásba beleremegtek a falak.

– Igenis, a csirkék. Benne van a tankönyvben, és szóról szóra tudni kell a bekezdést. Hogy aki ma akarja tanulmányozni a dinoszauruszokat, az figyelje meg például egy baromfiudvar lakóit, mert az őshüllők legközelebbi, ma is élő leszármazottai a szárnyasok, például a csirkék.

Legyintés akart lenni, de a bőrszárnyak bosszús suhintása valóságos tornádót kavart. A kissárkány alig tudta megtartani mellső mancsában az „Őshüllők története a történelem előtti időktől napjainkig” feliratú könyvet – a szélroham megpróbálta darabokra szedni. Pedig vaskos könyv volt.

Apja, a vén szörnyeteg – ahogy anyukája becézte olykor kedvesen – döngő léptekkel járkált fel s alá a sziklavár tágas fogadótermében. Fújtatott, és állkapcsát összeszorította, nehogy az ezredévek alatt felgyűlt tekintélyes szitokkészlet egyszerre tóduljon ki a száján. Így csak sziszegett, akár egy felrobbanni készülő, túlfűtött kazán.

– Még hogy szárnyasok! Hogy a baromfiudvar! Ez a hála a tapintatunkért, amellyel visszavonultunk, és méltóztattunk átengedni nekik a földet! „Kicsiny és gyöngye emlősök vagyunk, törékenyek, akár a nádszál, elmorfondírozgatunk itt pár ezer évet, aztán úgyis eltűnünk, ó, csak addig kegyeskedjetez nekünk némi helyet szorítani hatalmasságotok árnyékában!” Az álnok fajzat! Mi persze, hittünk nekik, a Nagytanács megszánta őket, mert el sem

tudták képzelni, hogy lélegzik olyan teremtmény a világon, amely ne állná a szavát – és most tessék! Kanárikká fokoznak le! Kacsává züllesztenek!

Sarkon fordult, és vészjóslón meredt megilletődött utódjára. Szemhéjak nélküli szeme összeszűkült.

– Mi áll még abban a salátapótlékban?

A kis sárkány nagy levegőt vett:

– Az, hogy sárkányok... szóval, hogy a sárkányok... csak a mesékben...

Akkorát döndült a vasajtó, akár egy hatemeletes gong. Pedig csak a pikkelyes farok legvége találta el.

– Szemtelenység! Modortalanság! Otrombaság!

– tajtékszott az ős, immár végképp kikelve magából. – Ezért hagytam életben annak idején azt a nyápic Györgyöt, hogy vigye a király lányát,

azt a kiállhatatlan perszónát, ahová akarja? Ezért hunytam szemet afölött, hogy rémulten tekergő féregként ábrázoljanak a képein, akit ez a szent pipiskedve lándzsavégre tűz? Hát ezért marad a nénikéd tapintatosan annak a Loch Ness-i pocsoljának a fenekén, százévenként csak egyszer véve lélegzetet? És a kínai császárok! Mennyi szívességet tettünk nekik! Most meg kabalaállatként árulnak úton-útfélen!

– Szívességet? – szólt bátorlalanul a megszeppent sarj.

– Azt! Hol tartanának ma nélkülünk? Csinálhatnának-e annyi fröccsöntött, gülüszemű műférget? Erről bezzeg nem tanultok! Isteni Sárkánynak nevezték nemzetségünk tagjait, akik szelet és esőt küldtek a földjeikre, hogy éhen ne

MAROS KRISZTINA rajzai

haljanak; Földi Sárkánynak, akik folyóik irányát és vízbőségét szabályozták, hogy szomjan ne vesszenek, és földjeiket ne érje kár, aszály vagy áradás; és a legteherbíróbb közülünk, akit Mennyei Sárkánynak hívtak, évszázadokon át a hátán hordta isteneik képzelt palotáit. És bár valaha tudták, hogy akkor jelenünk meg nekik, és akkor tűnünk el a szemük elől, amikor nekünk tetszik, és évszázadokon át éltünk teljes egyetértésben és kölcsönös nagybecsülésben – manapság éppen ők terelik a folyókat betonmederbe, füstködbe borítják a kék eget, és kiszárítják a földeket! Mintha mindent elfeledtek volna, amit valaha is tanultak tőlünk! Nyilván azért tesznek tönkre annyi mindent, mert ez sokáig a mi munkánk volt, most pedig azt se tudják, hova kapjanak nélkülünk. Így jár, aki túlságosan megmetszi a képzeletét: érzéketlen fajankóként végzi, sárkányok és tündérek nélkül, egyedül magára utalva! No de most megnézhetik

maguk! Ehetik, amit kifőztek!

A vén hüllő szusszant egyet, és abbahagyta a föl és alá járkálást. Kibámult az ablakon, az emberformákat mutató felhőkre. A kissárkány kihasználta a pillanatnyi szünetet, és apja közelébe tekergőzve súgta:

– És ha ismét visszatérnénk a földre? Esőt támasztani? Szelet kavarni? Folyókat hizlalni? Akkor nem kellene évszázadszámra ostobaságokat magolnom csirkékről és mesefigurákról, akik mi volnánk...

Mint a mélyről jövő földrengés, úgy tört föl apja torkából az eddigiekhez képest barátságosnak is mondható válasz:

– Meggondolom. Alszom rá egy pár évtizedet, és meglátjuk. Micsoda modortalanság! De jegyezd meg – mesefigurának lenni azért rang! És nem csak a csirkeólhöz képest....

NACSINÁK GERGELY ANDRÁS